

VI.

Посланница.

Огняновъ прѣспа въ една пуста воденица, въ Мънастирската рѣка.

Много рано сутренъта той се искачи по яра, който е надъ агиязмата, настрѣхнхлъ съ разнофармени скали, прилични на истукани, и задъ тѣхъ се скри, безъ да биде виденъ отъ нѣкого.

Отъ тоя наблюдателенъ пунктъ той можеше да види всичко въ дола.

Долътъ бѣше още пустъ. Шумътъ на рѣката екливо се издигаше между гранитнитѣ урви; воденицитѣ и едни чарковитѣ гърмѣхъ и овеличавахъ еката въ тая планинска уся. Небето се синѣше весело, обливано отъ утреннитѣ зари на слънцето; тѣ увѣнчавахъ вече и връха на балканското бърдо. Раннитѣ лястовички се стрѣляхъ изъ въздуха, гонѣхъ се съ пручудливи и безслѣдни зигзаги и се къпѣхъ въ невидимитѣ вълни. Лѣхнх и утренниятъ вѣтрець и разлюлъ дивитѣ фиданки, изникнхли по скалитѣ; златната вълна на слънцето се плъзгаше по зелената сѣверна струмнина, залѣ черния купъ на елитѣ, спуснх се по гладката тревица и позлати горния край на яра, дѣто бѣше Огняновъ. Но изъ пжтеката на дола още никой не минаваше. Огнянову се стѣгаше душата да чака на това мѣсто, да се продължава за него неизвѣстността... Той впиваше очи въ дола давно зърне нѣкого, да узнае що става, и ако може, да му испроси дрѣхи, за да може по-безбѣдно да се промъкне въ Бѣла-Черкова. Но никой не се задаваше долу и нетърпѣнието на скитника растѣше. Само шумътъ на рѣката отговаряше на безпокойната му душа.

Най-послѣ погледътъ му свѣтнх. Врачката на едни чаркови се отвори и едно момиче излѣзе и отиде до водата и тамъ хванх да си плиска лицето.